

Maade benyttes i bebragerist Diemed, har man ikke villet udelade de nævnte Dokumenter. I Udkaftets § 265 har man ombyttet Ordene i Fd. 1840 § 60 2det Led: „eller andet saadant til almindeligt Omløb bestemt Gjældsbrief“ med „eller et andet saadant til almindeligt Omløb bestemt Papir“, med Hensyn til at Actier, der synes at burde medtages, neppe kunne indbefattes under Benævnelsen Gjældsbriefe. Af Fd. 11te April 1840 § 61 har man fremdeles ved Bestemmelsens Oversførelse i Udkaftets § 265 2det Stykke udeladt den Sætning, at det ikke skal komme i Betragtning, at Dokumentet ved Paaankning eller Klage kunde have været Forandring underkastet eller forøvrigt lider af en Feil, som kunde have betaget det dets Gyldighed, da dette formeentlig er en Selvfølge. Det har iøvrigt været omspurgt, om Bestemmelsen ikke ogsaa burde være anvendelig, naar et offentligt Dokument, der efter sin hele Form forlynder sig som udstedt af en virkelig Autoritet, er forsynet med en Andens Navn end dens, som for Tiden er berettiget til at tage en Beslutning m. v. som den omhandlede, idet der ikke her, saaledes som ved private Dokumenter, alene er Tale om bestemte Personer men nærmest om en vis Egenkab eller Embedsstilling, der hjemler en saadan Myndighed, ligesom et slikt Dokument, om det underskrevne Navn end er en Andens end den virkelig Berettigedes, ligesuldt vil kunne skaffe den Paaagjældende, da det, naar ikke just hensees til de høieste Autoriteter, ofte ikke er let at skaffe sig Kundskab om rette Bedkommendes Navne, som derhos muligt skrives saa uhydeligt, at Underkriften i sig selv ikke bethyder meget. Man har imidlertid antaget, at der dog ikke er tilstrækkelig Grund til at fravige den almindelige Forudsætning, hvorfra der gaaes ud i Udkaftets § 264 saavel som i § 265 1ste Stykke, at det er den rette Bedkommendes Navn, der falskelig er sat under Dokumentet, hvilket antydes ved de brugte Udtryk „paa lige Maade“, og idet det saaledes ikke er tilstrækkeligt, at det offentlige Dokument er udsærdiget i et Ministeriums eller en Dvirigheds Navn og i Formen fremtræder som en Expedition fra samme, naar ikke den Personens Navn, der er berettiget til at tage en Beslutning som den omhandlede, er skrevet under

samme, vil altsaa i et saadant Tilfælde ikke Udkaftets § 265 men derimod den senere § 271 om Underskrivelsen af opdigtede Navne komme til Anvendelse. Det er derhos antaget, at der ikke bør lægges nogen Vægt paa, om Dokumentet er forsynet med Segl eller ikke, medmindre dette efter Expeditionens Bestaffenhed hører med til dens Fuldgylldighed, saafom ved de igjennem Ministerierne udsærdigede Expeditioner ad mandatum, der forsynes med det Kongelige Segl. I Udkaftets § 266 har man tilspøiet nogle Exempler: Andragender, Vidnesbyrd (Studemaal, Attester), og Pas (Vandrebøger), for nærmere at oplysse Bestaffenheden af de tilføjede Dokumenter af mindre Betydning; ubetinget kan Bestemmelsen dog ikke indskrænkes til de saaledes særligt nævnte Dokumenter, i hvilken Henseende ogsaa henvises til, hvad ovenfor er anført angaaende Betydningen af Ordene; „Gjenstandens særdeles Bestaffenhed“ i Fd. 1840 § 62. Endelig skal man erindre om, at uagtet det kunde synes at ligge i Ordet „efter skriver“, der er brugt i Fd. 1840 § 60, at den Personens Haandskrift, hvis Navn falskelig er underskrevet, skal være efterlignet, er dette dog ikke i Pragis blevet anseet som en nødvendig Betingelse for Straffebestemmelsens Anvendelse; for at afskjære al Tvivl i denne Henseende har man imidlertid ombyttet det nævnte Ord med: „falskelig skriver . . . under“.

Med Hensyn til Udkaftets § 268, angaaende Efterskriften af Kongens Navn, hvilken Paragraph svarer til Fd. 1840 § 65, dog at Straffen fra livsvarigt Strafarbejde er nedsat til Tugthuusarbejde i Almindelighed, bemærkes kun, at Bestemmelsen maa komme til Anvendelse saavel paa private med Kongens Navn underskrevne Dokumenter, t. Ex. et Gavebrev, som paa offentlige Dokumenter. Til at skjelne imellem disse 2 Tilfælde har man, uagtet der vel kan være nogen Forskiel paa deres Strafbarhed, saameget mindre fundet Anledning, som Udkaftets § 268, i Modsetning til Fd. 1840 § 65, giver et stort Spillerum ved Straffens Fastsettelse i det enkelte Tilfælde. — Ved Udkaftets § 269 og 270, der i Lighed med Fd. 1840 §§ 63 og 64 bestemme, at den, som falskelig udslyder et i en Andens Navn udstedt og af ham underskrevet, men endnu ikke til